

Capitolul I. Dispoziții generale

Art. 1. [Domeniul de aplicare] ¹⁾

(1) Procedura generală prevăzută de prezenta lege se aplică următoarelor categorii de debitori aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă, cu excepția celor prevăzuți la alin. (2) lit. c) și d):

1. societățile comerciale;
2. societățile cooperative;
3. organizațiile cooperatiste;
4. societățile agricole;
5. grupurile de interes economic;
6. orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice.

(2) Procedura simplificată prevăzută de prezenta lege se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență, care se încadrează în una dintre următoarele categorii:

- a) comercianți, persoane fizice, acționând individual;
- b) asociații familiale;
- c) comercianți care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1) și îndeplinesc una dintre următoarele condiții:
 1. nu dețin nici un bun în patrimoniul lor;
 2. actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite;
 3. administratorul nu poate fi găsit;
 4. sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerțului;
- d) debitori care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1), care nu au prezentat documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. b), c), e) și h) în termenul prevăzut de lege;
- e) societăți comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive;
- f) debitori care și-au declarat prin cererea introductivă intenția de intrare în faliment sau care nu sunt îndreptățiți să beneficieze de procedura de reorganizare judiciară prevăzută de prezenta lege.

¹⁾ Denumirile marginale ale articolelor nu există în versiunea oficială a legii, ele fiind introduse de către autorii acestei lucrări pentru a facilita astfel lectura textelor.

 Comentariu

1. Considerații prealabile. Datorită importanței, complexității și consecințelor procedurii insolvenței, legiuitorul a avut grijă, încă de la începutul reglementării unei astfel de proceduri, să stabilească **entitățile cărora li se aplică**. De la prima codificare mai detaliată și până în prezent, instituția insolvenței ¹⁾ a suferit modificări substanțiale sub aspectul sferei destinatarilor supuși aplicării acesteia, care, în sinteză, s-a extins de la debitorii comercianți și până la debitorii care nu au calitatea de comercianți, care sunt prevăzuți în mod expres de lege.

Astfel, dacă la început falimentul era rezervat exclusiv comercianților persoane fizice și societăților comerciale ²⁾, în reglementarea actuală observăm schimbarea opticii legiuitorului, în sensul extinderii procedurii la categorii de debitori care nu au calitatea de comercianți, dar sunt prezenți în câmpul raporturilor juridice comerciale.

Pe lângă persoanele cărora li se aplică procedura, art. 1 reglementează și **procedurile incidente** debitorilor aflați în dificultate. Astfel, sunt reglementate două proceduri: procedura generală și procedura simplificată. Pentru ambele proceduri sunt prevăzute categoriile de debitori cărora li se aplică, precum și cazurile în care se aplică aceste prevederi.

2. Domeniul de aplicare a procedurii generale

2.1. Legea definește procedura generală în art. 3 pct. 24 ca fiind procedura prin care un debitor care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 1 alin. (1), fără a le îndeplini simultan și pe cele de la art. 1 alin. (2),

¹⁾ În legătură cu premisele și necesitatea introducerii noțiunii de insolvență în reglementarea Legii nr. 85/2006, a se vedea *I. Turcu*, *Legea procedurii insolvenței. Comentariu pe articole*, Ed. C.H. Beck, București, 2007, p. 28 și urm. Cu privire la unele rezerve asupra noțiunii de insolvență, a se vedea *St.D. Cărpenu*, *Drept comercial român*, ed. a 7-a, Ed. Universul Juridic, București, 2007, p. 618 și 630.

²⁾ Pentru alte date despre evoluția instituției insolvenței, a se vedea *St.D. Cărpenu*, op. cit., p. 616 și urm.; *I. Turcu*, *Falimentul – actuala procedură*, Ed. Lumina Lex, București, 2005, p. 216 și urm.; *S. Angheni, M. Volonciu, C. Stoica, M.G. Lostun*, *Drept comercial*, Ed. Oscar Print, București, 2000, p. 261 și urm.; *M.N. Costin, A. Mișă*, *Falimentul, Evoluție și actualitate*, Ed. Lumina Lex, București, 2000, p. 41 și urm.; *N. Țândăreanu*, *Procedura reorganizării judiciare*, Ed. All Beck, București, 2000, p. 12 și urm.; *I. Schiau*, *Regimul juridic al insolvenței comerciale*, Ed. All Beck, București, 2001; *C. Voicu, V. Stoica, V. Lozneanu, M. Gorunescu, G. Ungureanu, V. Gheorghe*, *Insolvența. Problemă actuală a operatorilor economici*, Ed. Pro Universitaria, București, 2007, p. 11 și urm.

intră, după perioada de observație, succesiv, în procedura de reorganizare judiciară și în procedura falimentului sau, separat, numai în reorganizare judiciară ori numai în procedura falimentului. Perioada de observație este perioada cuprinsă între data deschiderii procedurii și data confirmării planului sau, după caz, a intrării în faliment. În alin. (1) sunt prevăzute atât categoriile de debitori supuși procedurii generale, cât și condițiile instituirii acestora. În acest sens, textul legal specifică faptul că procedura generală se aplică categoriilor de debitori aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă.

O noutate o reprezintă introducerea noțiunii de **insolvență iminentă**¹⁾. În accepțiunea legii, insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va mai putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței [art. 3 alin. (1) pct. 1 lit. b)]. Pe lângă insolvența iminentă, legea consacră și noțiunea de **insolvență vădită** în același art. 3, stipulând că insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori. Trebuie reținut și faptul că prin insolvență legea înțelege acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile.

2.2. Din analiza art. 1 rezultă că două sunt **condițiile pentru aplicarea procedurii generale**. Prima condiție este aceea ca debitorul să fie printre **categoriile de subiecte** enunțate de art. 1 alin. (1), iar a doua să se afle în **stare de insolvență sau de insolvență iminentă**.

2.2.1. În ceea ce privește prima condiție, observăm că legea enumeră șase categorii de debitori cărora li se poate aplica această procedură, anume: societățile comerciale, societățile cooperative, organizațiile cooperatiste, societățile agricole, grupurile de interes economic și orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice.

a) **Societățile comerciale.** Cadrul legal al societăților comerciale se găsește în Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale²⁾. În legătură

¹⁾ În literatura de specialitate, încă sub imperiul legii vechi, a fost propusă aplicarea procedurii și în cazul în care debitorul se află în stare de insolvență iminentă. A se vedea *I. Turcu*, op. cit., p. 218.

²⁾ Republicată în M. Of. nr. 1066 din 17 noiembrie 2004, modificată și completată prin Legea nr. 302/2005 și ulterior modificată și completată prin: Legea nr. 164/2006, Legea nr. 441/2006, Legea nr. 516/2006, O.U.G. nr. 82/2007 și prin O.U.G. nr. 52/2008.

cu aspectele referitoare la constituirea, organizarea, funcționarea și încetarea existenței societăților comerciale, facem trimitere la lucrările de specialitate care abordează aceste probleme ¹⁾, urmând ca aici să facem doar scurte precizări în privința asociațiilor și a membrilor organelor de conducere.

Potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, asociații în societățile în nume colectiv și asociații comanditați în societatea în comandită simplă sau în comandită pe acțiuni răspund nelimitat și solidar pentru obligațiile sociale. Pornind de la caracterul solidar al răspunderii acestei categorii de asociați pentru obligațiile societății, în doctrină s-a pus problema de a ști dacă procedura insolvenței se va extinde și asupra acestor asociați. Fără a intra în amănunte, opinia majoritară este că procedura reorganizării judiciare și a falimentului aplicată societății în nume colectiv sau societății în comandită simplă sau pe acțiuni nu se extinde și asupra asociațiilor ²⁾, ci ei vor răspunde conform dreptului comun.

Soluția trebuie menținută și în actuala reglementare, pentru că, pe de o parte, la fel ca și în Legea nr. 64/1995, art. 29 din prezenta lege prevede că, în cazul unei cereri introduse de o societate în nume colectiv sau în comandită, acea cerere nu va fi considerată ca fiind făcută și de asociații cu răspundere nelimitată ori în condițiile art. 31-33 ³⁾ și împotriva lor și, pe de altă parte, asociații societăților în nume colectiv și asociații comanditați nu figurează printre persoanele enumerate de lege ca destinatari ai acestora, în calitate de debitori. Din contră, în completarea celor arătate, art. 29 alin. (2) stipulează că o cerere introdusă de un asociat cu răspundere

¹⁾ *I.N. Fiñescu*, Curs de drept comercial, vol. I, Editat de Al. Th. Doicescu, București, 1929, p. 167 și urm.; *I.L. Georgescu*, Drept comercial român, Ed. Socec & Co. S.A.R., București. Societățile comerciale, p. 9 și urm.; *O. Căpățână*, Societățile comerciale, Ed. Lumina Lex, București, 1991; *St.D. Cărpenaru*, op. cit., p. 147 și urm.; *St.D. Cărpenaru*, *S. David*, *C. Predoiu*, *Gh. Piperea*, Societățile comerciale. Reglementare, doctrină, jurisprudență, Ed. All Beck, București, 2002; *C. Bîrsan*, *V. Dobrinoiu*, *Al. Țiclea*, *N. Toma*, *C. Tufan*, Societățile comerciale, Casa de editură și presă Șansa SRL, București, 1995; *I. Turcu*, Teoria și practica dreptului comercial român, vol. I, Ed. Lumina Lex, București, 1998, p. 236 și urm.; *M. Șcheaua*, Legea societăților comerciale nr. 31/1990 comentată și adnotată, Ed. All Beck, București, 2000; *S. Angheni*, *M. Volonciu*, *C. Stoica*, *M.G. Lostun*, op. cit., p. 92 și urm.

²⁾ *St.D. Cărpenaru*, op. cit., p. 623; *N. Țăndăreanu*, op. cit., p. 14-15. A se vedea și comentariul de la art. 126.

³⁾ Aceste articole reglementează aspectele privind cererile creditorilor. A se vedea comentariul la art. 31.

nelimitată ori împotriva acestuia, pentru datoriile sale, va fi fără efecte juridice cu privire la societatea în nume colectiv sau în comandită din care face parte.

O altă problemă care s-a ridicat în doctrină ¹⁾ este dacă administratorii societății comerciale ar putea fi supuși procedurii reorganizării judiciare și a falimentului. Chestiunea prezintă interes mai ales că atât Legea nr. 64/1995, cât și actuala reglementare statuează răspunderea membrilor organelor de conducere, or, printre aceștia se regăsesc și administratorii societății. Deși pot fi obligați la suportarea pasivului debitorului persoană juridică, potrivit art. 138 și urm., membrii organelor de supraveghere sau de conducere din cadrul societății, precum și orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului vor răspunde potrivit regulilor dreptului comun, și nu Legii privind procedura insolvenței. Concluzia se bazează pe dispozițiile exprese ale art. 142, potrivit cărora executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 138 se efectuează de către executorul judecătoresc, conform Codului de procedură civilă.

Prin urmare, nu doar administratorii, ci și toate celelalte persoane implicate în conducerea și administrarea unei persoane juridice (cenzori, directori, șefi servicii etc.), precum și orice altă persoană care a contribuit la insolvența societății vor răspunde după regulile dreptului procesual civil, fără să li se poată aplica procedura insolvenței. Facem precizarea, asupra căreia vom reveni, că legea vorbește de „membrii organelor de supraveghere și de conducere ale debitorului”, fapt ce denotă că sunt avute în vedere toate categoriile de debitori ce au asemenea organe și, ca atare, neaplicarea procedurii insolvenței vizează atât membrii și organele societății comerciale, cât și ale celorlalte persoane juridice.

Tot în doctrină, s-a discutat dacă o **societate dizolvată** poate fi subiect al procedurii insolvenței ²⁾. Soluția este afirmativă și se fundamentează, în principal, pe considerentul că dizolvarea societății nu atrage și pierderea automată a personalității juridice și implicit dispariția societății comerciale. Opinia are și suport legal în Legea nr. 31/1990, art. 260 alin. (4), care prevede că „lichidarea (...) nu împiedică deschiderea procedurii de faliment a societății”. La aceasta se adaugă și prevederile art. 1 alin. (2) lit. e), care enumeră printre subiectele procedurii simplificate și societățile

¹⁾ N. Țândăreanu, op. cit., p. 14.

²⁾ St.D. Cărpenaru, op. cit., p. 623; N. Țândăreanu, op. cit., p. 22.

comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive. Ca atare, conchidem că societățile comerciale dizolvate, indiferent de cauza dizolvării, pot fi supuse aplicării procedurii insolvenței, numai că nu li se va aplica procedura generală, ci procedura simplificată, reglementată în alin. (2). De altfel, și în doctrina anterioară acestei legi s-a susținut că societățile dizolvate pot fi supuse doar procedurii falimentului, nu și procedurii reorganizării judiciare ¹⁾.

În același sens s-a pronunțat și practica judiciară mai recentă, statuând că societățile comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive pot forma obiectul procedurii simplificate, prin intrarea direct în faliment. Potrivit legii, notificarea privind deschiderea procedurii insolvenței unei societăți comerciale se transmite oficiului registrului comerțului, situație în care judecătorul delegat la oficiu nu mai poate pronunța sentința de radiere a societății. Radierea societății într-o astfel de situație constituie atributul exclusiv al judecătorului-sindic, și nu al judecătorului delegat la oficiul registrului comerțului ²⁾.

În legătură cu societățile comerciale, socotim necesare anumite precizări cu privire la calitatea de subiect al procedurii insolvenței a principalelor dezmembrăminte ale acestora, respectiv filialele și sucursalele.

Filialele. Cât privește filialele, potrivit art. 42 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, acestea sunt societăți comerciale cu personalitate juridică și se înființează în una din formele de societate enumerate la art. 2 și în condițiile prevăzute pentru aceea formă.

Același text de lege dispune că filialele vor avea regimul juridic al formei de societate în care s-au constituit.

Fiind dotate cu personalitate juridică și înfățișându-se ca subiecte de drept distincte de societățile ce le-au înființat, în doctrina juridică se susține fără rezerve teza aplicării procedurii insolvenței asupra unor astfel de entități juridice. De asemenea, s-a arătat, pe bună dreptate, că procedura insolvenței deschisă împotriva unei filiale nu are efecte asupra societății mamă, după cum nici deschiderea procedurii împotriva societății mamă nu are efecte asupra filialei ³⁾.

¹⁾ *Ibidem.*

²⁾ C.A. București, Secția a VI-a comercială, decizia nr. 434 din 20 martie 2007, în *Insolvența. Practică judiciară 2007*, Ed. Moroșan, București, 2008, p. 32-34.

³⁾ *N. Jăndăreanu*, op. cit., p. 23; *I. Adam, C.N. Savu*, *Legea procedurii insolvenței. Comentarii și explicații*, Ed. C.H. Beck, București, 2006, p. 19.

Sucursalele. Spre deosebire de filiale, sucursalele sunt dezmembrăminte fără personalitate juridică ale societăților comerciale și se înmatriculează, înainte de începerea activității lor, în registrul comerțului din județul în care vor funcționa (art. 43 din Legea nr. 31/1990).

Nefiind dotată cu personalitate juridică, sucursala nu poate constitui subiect al procedurii instituite de Legea nr. 85/2006. Din aceste considerente, soluția care se impune este aceea că insuficiența fondurilor bănești disponibile ale sucursalei pentru plata datoriilor exigibile atrage deschiderea procedurii insolvenței asupra societății fondatoare și va cuprinde și sucursalele și celelalte dezmembrăminte fără personalitate juridică ale societății mamă ¹⁾.

b) **Regiile autonome.** Potrivit Legii nr. 15/1990 ²⁾, regiile autonome se organizează și funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale: industria de armament, energetică, exploatarea minelor și a gazelor naturale, poștă și transporturi feroviare (art. 2). Ele sunt persoane juridice și funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară (art. 3).

Având în vedere aceste caracteristici, în literatura de specialitate se consideră că regiile autonome au calitatea de comerciant ³⁾.

Cu toate acestea, reglementarea cuprinsă în prezenta lege nu se aplică regiilor autonome, deoarece art. 151 din Legea nr. 85/2006 prevede în mod expres că procedura aplicabilă regiilor autonome aflate în stare de insolvență se va stabili prin lege specială ⁴⁾.

c) **Unitățile administrativ-teritoriale.** Prin Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, s-a reglementat procedura insolvenței unităților administrativ-teritoriale. Potrivit actului normativ citat (art. 75, care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2008), unitatea administrativ-teritorială este considerată în stare de insolvență dacă se află în una din următoarele situații:

– nu a achitat obligațiile de plată, lichide și exigibile, mai vechi de 120 de zile și care depășesc 50% din bugetul anual, fără a se lua în calcul cele aflate în litigiu;

¹⁾ I. Adam, C.N. Savu, op. cit., p. 19; Gh. Piperea, Insolvența: legea, regulile, realitatea, Ed. Wolters Kluwer, București, 2008, p. 48.

²⁾ M. Of. nr. 98 din 8 august 1990.

³⁾ A se vedea St.D. Cărpenu, op. cit., p. 78.

⁴⁾ A se vedea și I. Adam, C.N. Savu, op. cit., p. 26-27.

Art. 1

LEGEA PRIVIND PROCEDURA INSOLVENȚEI

– nu a achitat drepturile salariale prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli, pe o perioadă mai mare de 120 de zile de la data scadenței.

Prin urmare, raporturile juridice de insolvență privind unitățile administrativ-teritoriale se vor derula cu prioritate după Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale.

d) **Instituțiile financiar-bancare.** Instituțiile financiar-bancare alcătuiesc sistemul financiar astfel cum este reglementat de O.U.G nr. 98/2006 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a societăților de asigurare și/sau reasigurare, a societăților de servicii de investiții financiare și a societăților de administrare a investițiilor dintr-un conglomerat financiar ¹⁾ și cuprinde segmentul bancar supravegheat de Banca Națională a României, piața de capital monitorizată de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare și domeniul asigurărilor supravegheat de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor.

Pentru piața de capital și entitățile ce o alcătuiesc nu există reglementări speciale, de sine stătătoare privind procedura insolvenței. În schimb, în domeniul bancar, legiuitorul a adoptat O.G. nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit, modificată și completată prin Legea nr. 278/2004, iar raporturile de insolvență din domeniul asigurărilor constituie obiect de reglementare al Legii nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare ²⁾.

e) **Instituțiile de credit.** Cadrul general de reglementare a instituțiilor de credit îl constituie în principal O.U.G. nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului ³⁾.

În conformitate art. 3 din O.U.G. nr. 99/2006, instituțiile de credit, persoane juridice române, se pot constitui și funcționa în una din următoarele categorii:

- bănci;
- organizații cooperatiste de credit;
- bănci de economisire și creditare în domeniul locativ;
- bănci de credit ipotecar;
- instituții emitente de monedă electronică.

În doctrina juridică recentă ⁴⁾ s-a pus problema dacă în contextul legislativ actual Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței a abrogat

¹⁾ M. Of. nr. 453 din 25 mai 2006.

²⁾ M. Of. nr. 1193 din 14 decembrie 2004.

³⁾ M. Of. 1027 din 27 decembrie 2006.

⁴⁾ I. Adam, C.N. Savu, op. cit., p. 22.

O.G. nr. 10/2004 privind procedura falimentului instituțiilor de credit. Aceasta, deoarece dispozițiile art. 156 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 prevăd în mod expres că la data intrării în vigoare a acestei legi orice altă dispoziție contrară se abrogă.

Concluzia la care s-a ajuns este aceea că procedura falimentului instituțiilor de credit este o procedură specială în raport cu procedura generală reglementată prin Legea nr. 85/2006.

O.G. nr. 10/2004 cuprinde prevederi referitoare la Legea nr. 64/1995 (abrogată), iar potrivit art. 152 din Legea nr. 85/2006, orice referire, în actele normative existente la data intrării în vigoare a prezentului act normativ, la Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului și orice trimitere la actul normativ menționat se vor considera ca referire/trimitere la Legea nr. 85/2006 și/sau secțiunile corespunzătoare din această lege.

O.G. nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit consacră câteva particularități ale insolvenței bancare. Astfel, potrivit art. 2, insolvența este acea stare a instituției de credit aflate în una din următoarele situații:

- incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu disponibilitățile bănești;
- scăderea sub 2% a indicatorilor de solvabilitate a instituției de credit
- retragerea autorizației de funcționare a instituției de credit, în conformitate cu prevederile legale, ca urmare a imposibilității de redresare financiară.

Se observă cu ușurință că semnificația noțiunii de insolvență specifică instituțiilor de credit este diferită de noțiunea de insolvență reglementată de Legea nr. 85/2006.

O altă particularitate este aceea că O.G. nr. 10/2004 reglementează doar procedura falimentului instituțiilor de credit, fără să legifereze și procedura reorganizării judiciare. Principala consecință constă în aceea că, în cazul în care o entitate bancară ajunge în stare de insolvență, aceasta va intra direct în faliment, fără să se mai încerce redresarea economică prin parcurgerea procedurii reorganizării judiciare.

Soluția legiuitorului se explică prin faptul că instituțiile de credit sunt supuse supravegherii prudențiale și administrării speciale din partea Băncii Naționale a României, în temeiul O.U.G. nr. 99/2006.

Și instituțiile de credit pot forma obiectul redresării financiare, numai că această operațiune are caracter administrativ, în sensul că, spre

deosebire de procedura reorganizării judiciare din dreptul comun, se desfășoară sub autoritatea Băncii Naționale a României, deci fără concursul instanțelor judecătorești.

f) **Societățile de asigurare.** Societățile de asigurare sunt reglementate de Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asiguraților ¹⁾. Potrivit art. 11, activitatea de asigurare în România poate fi exercitată numai de:

- persoane juridice române, constituite ca societăți pe acțiuni și/sau societăți mutuale, autorizate de Comisia de Supraveghere a Asiguraților;
- asigurători sau reasigurători autorizați în statele membre, care desfășoară activitatea de asigurare sau de reasigurare pe teritoriul României în conformitate cu dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii;
- sucursalele aparținând unor societăți-mamă guvernate de legi dintr-un stat terț, autorizate de Comisia de Supraveghere a Asiguraților;
- filiale ale unor asigurători sau reasigurători din state terțe, autorizați de Comisia de Supraveghere a Asiguraților;
- asigurători sau reasigurători care adoptă forma de companie europeană pe acțiuni (SE – Societas Europea).

Așa cum arătam și în rândurile de mai sus, datorită complexității raporturilor de asigurare, legiuitorul a adoptat Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare.

La fel ca și în cazul instituțiilor de credit, se pune problema dacă, în conformitate cu prevederile art. 156 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, potrivit căroră „la data intrării în vigoare a prezentei legi, orice altă dispoziție contrară se abrogă”, Legea nr. 503/2004 mai este în vigoare. Fără a intra în amănunte, concluzia care se impune este că prevederile Legii nr. 503/2004 nu pot fi considerate abrogate, deoarece, pe de o parte, aceasta reprezintă un act normativ cu aplicabilitate specială, respectiv cu privire la societățile de asigurare, și, pe de altă parte, în art. 77 se prevede în mod expres că dispozițiile ei se completează cu cele ale Legii 64/1995. Or, așa cum am arătat și când ne-am preocupat de instituțiile de credit, potrivit art. 152 din Legea nr. 85/2006, „orice referire, în actele normative existente la data intrării în vigoare a prezentului act normativ, la Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului și orice trimitere la actul normativ menționat se vor considera

¹⁾ M. Of. nr. 148 din 10 aprilie 2000.